

עתונות

האדם השלישי

קוראי הארץ סקחו את עיניהם. היומון המהותי, המשתדל בכל כוחו להיות "הגון" ומבטיח גם בידיעות שמטבע העובדות שבהן אינן כאלה, יצא בבת אחת מגדרו וממנהגיו. בסידרה ארוכה, שכונתה בשם המבטיח "נערות הרחוב ורועיהן", גילה כתב העתון זאב שיף, כי רובעים מכובדים של תלמידי הפכו לאחרונה איזור שלטונם הבלתי מופרע של רועי-הזונות, ושמשפר היצאני יות בעיר עולה בהתמדה משבוע לשבוע.

הכתבות הארוכות, שהיו כתובות בזהירות רבה, לא שפעו גילויים. מרבית העובדות היו ידועות מראש, חלקן נלקח מתיקיה האחרונים של המשטרה ששיתפה פעולה עם שיף, העמידה לרשותו את חוליות הביולוש המיוחדת למלחמה בזונות, בראשותו של ה"סמל סירקיס מן הנפה הצפונית, ואת אוצר ידיעותיהם של קציני המחוז.

הקצינים התחרו ביניהם בידיעות שמסרו לשיף. בימים בהם היו צפויים לזעזועים במ"קום שירותם ולהעברות ממחוז למחוז, רצו למצוא חן בעיניו של כתב העתון רב ההשפעה, למלא את כל מבוקשי.

הסיפור המוזעזע. בשבוע שעבר, בעת שפירסם את הרשימה השלישית בסידרה, לא ידע שיף כי הוא מפרסם את אחד הסעיפים הנוראים ביותר, שקציני משטרה גברו הימ, מהם גם כאלה ששוחחו אתו ומסרו לו אינפורמציה עשירה, היו מעוניינים להסיר חירו. היה זה הסיפור על יצאנית שרצתה לחזור למוטב.

סיפר שיף בכתבתו: "מקרה חמור ארע בחודשים האחרונים נימצא עתה בתהליך משפטי... שיף יסיר על נערה, שאת שמה לא פירסם כמובן, אשר הרתה מחוץ לגישוריה, נפלה לידיהם של רועי זונות שאליהן לצאת לחרחוב למענם. נהג מונית, שהתאהב בה, ניסה להצילה מידם ולהבריחה מתל-אביב לחיפה עיר-מולדתה. אך רועי הזונות השיגוה, השתללו בדירת הוריה, עד שלבסוף אסרה אותם המשטרה והעמידה אותם למשפט שיתקיים בקרוב.

הקציני שסיפר את הסיפור המתקן לשיף, הסתיר ממנו רק פרט אחד: רועי הזונות לא יועמד ולא הועמד למשפט. התערבותו של קצין משטרה גבוה הביאה לסגירת התיק, לגניזתו הסופית. קצין משטרה זה הוא אחד מאלה, שבהתאם לתוכנית השי"גיים של נחמיאס, יצטרך בקרוב להלחם בזונות וברועיה.

סיפוריות לזהות כפררם. הנערה עליה סופר הסיפור הכירה את שני רועי הזונות בתל-אביב. היא עברה למענם כמה חודשים, עד שהכירה נהג מונית צעיר שרצה לרועיה-הזונות.

אך רועי-הזונות השיגו את הנערה. הם גררוה לאחד הפרדסים בסביבות העיר, איימו עליה במות, חרבו את כפות ידיה ורגליה בסגירות לזהות. היא אמנם התלוננה ב"משטרה, אך כעבור זמן קצר ביטלה אותה, תחת לחץ ואיומים.

נהג המונית הצליח לבסוף להשלים בין הנערה להוריה. הנוג הצעיר עבר לחיפה, החליט לשכוח את כל אשר עבר עליו עד כה. אולם רועי-הזונות לא שכחו. הם קראו לעזרתם את אחת הדמויות הידועות של העולם התחתון התל-אביבי, בעצמו ידיו רוע לקציני משטרה גבוהים, ופעול מערכת ה"בחירות של מפא"י, נסעו בגינם לחיפה. התיק נסגר. לבינת של הורי הנערה פרצו השלושה, כשאחד מהם מוזיין באקדה. הבת הצליחה לברוח, הגיעה למשטרה. סיפ"ר כי הפרוצים מאיימים ברצח על הוריה ובעלה. השוטרים שהגיעו למקום עצרו את יחד אתם, פתחו נגדם תיק פלילי באשמת תקיפה ואיומים.

חוקרי חיפה פתחו בחקירה. הם גטלו טביעת-אצבעות מן השניים, אך לא מן האדם השלישי. מספק מחוז תל-אביב יואב פלג שלח את אחד מקציניו הגבוהים, כדי לח"תום בפקס האשמות על מחוז חיפה כי מסה מחוז תל-אביב ערב לטביעת האצבעות של האדם השלישי. בפקס האשמות נאמר שרמ"ח הופשטטר קיבל את התיק לרשותו, מח"ת בקשתו. עד היום לא הועמד איש ל"משפט.

רכי חיים

שתי מיטות ופרדות

א, ואת עוד פעם את? שאל השוטר התורן במשטרה הנפה הצפונית בתל-אביב,

אל תנהגו בילדיכם כמו בכלבלבים!

חופנו או

בחממת זכוכית, והם ידעו — כשיגדלו — להסתדר בעולם אכזרי זה; ב) אי-אפשר להחזיק ילד בחממה שש שנים, ואחר כך לזרוק אותו לעולם כשהוא כמו רכיבה. שאלתי: "פירושו של דבר שאתה מכה אותם?"

"אין לי שעות קבועות לכך, אבל מכה טובה על העכוז פה ושם אינה מוזיקה ל"גמרי", אמר והוסיף הצהרה סיפוסית לו: "אני רוצה שליילי זהיה ילדות קשה. אני מומין אפילו את חברי שיספרו להם ספורי זרעה". הוא סיים את הויכוח: "נפגש בעוד שנים שנה, ונראה הילדים של מי יהיו יו"תר מעניינים". כשהסברתי לו שהמטרה בתור הורה אינה צריכה להיות ילדים "מעניינים" אלא ילדים מאושרים, ענה לי: "נו, אושר. כל טמומטם ברחוב מאושר."

טימטום ואושר

אהבת לרעך כמוך, זו סיסמא יפה ואנושית מאוד, אולם היא אינה יפה לחינוך ילדים. לגביהם יש לנקוט את הסיסמא: "ואהבת לילדך כמוהו". כי אם אב שואף לחנך בן קשות ("שיהיה גברי") אין זאת אומרת שגם הבן שואף לכך. יתכן שכן, אולם אין זה הכרחי. תפקיד ההורים הוא להעניק לילד רוך ואהבה, ולאפשר לו לגדול בכסחון. לכל יתר הדברים, עליהם להניח להם להתפתח באופן חפשי לגמרי. הנסיון, לא שלי כמובן, הוכיח, שילדים ש גדלו בצורה כזו, לא נזקקו מעולם לקשי-חות או לגסות.

אני מוכרחה להוציא את הרוח ממפרשי אלה שיטענו: "ודאי, כל הדיוס ברחוב הוא מאושר". המחקרים התדושים הוכיחו כי ה"טמומטים אינם מאושרים, למרות שהם נראים כאלה.

כשאני מדברת על אושר, הכוונה אינה בפאסיביות או טמומט. ברור שכל מיני תופעות ניהורוטיות, שאפשר לפתח אצל ילד הגדול באוירה גרועה, תראיינה מעני-נות כביכול. אבל זה כמו ציור מודרני בלתי מוצלח. שהוא מע"נין ממבט ראשון, אבל אחרי ש"הסתכלת בו פעם אחת וסבלת, אינך מוכן להסתכל בו שוב. כאן המקום לציין ולהדגיש כי נקודת ההשקפה של גיל על ה"חינוך, שאיתה אני מנסה להסביר ברשימותי, מקורה בהשקפת ה"עולם שהוא דוגל בה, שהיא המפ"תח להבנת שיטות החינוך שלו. גיל קורא ובצדק, לעולמנו —

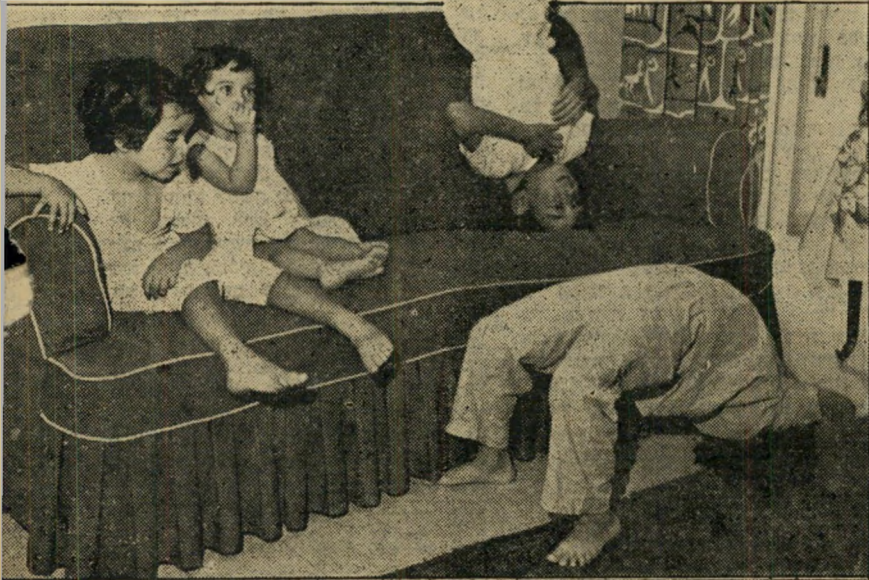
דוקא את מכל הגשים, ריקה, מה את יודעת על חינוך?" "טיפוסי לאם צעירה. אחרי שנה ראשו"נה מחליטה שהיא יודעת כבר הכל בגידול ילדים. נתראה בעוד חמש שנים." "ריקה, בחיי את עצומה. הגיע הזמן ש"יכתבו על זה." "מעניין מאוד, לא חשכתי על זה בצורה כזאת."

אלה בערך היו התגובות שקיבלתי השבוע אחרי שפירסמתי את החלק הראשון של רשימתי על חינוך ילדים (העולם הזה 1095). אילו באה רשימה זו רק כדי לעורר את סערת הרוחות שעוררה, ולהניע אנשים ל"חשוב על מושגים וערכים שקודם נראו בעיניכם כמוכנים מפליהם, דיני. אולם יותר מכל התגובות הפליאה אותי תגובתו של אחד מידידי הטובים, איש רוח חמוד ו"עוקצני, צעיר ומבטיח שמעולם לא הייתי חושדת בו שהוא שמרני באיזה שהוא סחה.

ערב אחד, ככסימתי את הופעתי במוע"דון התיאטרון ועמדתי לצאת הביתה, פגשתי בו במדרגות של מרתף המועדון. הדבר הראשון שהאיש עשה, היה לשאול בנימוס: "מה שלום בתך, האם היא מרגישה טוב, האם את מספלת בה כהוגן?" הבנתי את הרמז, אולם הוא לא הסתפק בזה אלא המ"שי. הוא הצהיר בו במקום שילולא היה ניסע לאמריקה בימים אלה, היה כותב ב"טור השבועי שלו רשימה מצחיקה כזאת על רשימתי שלי, שכמותה לא התפרסמה מי"עולם. אינני יכולה לומר ששתי לסיכוי שכל הארץ צחקת על חשבונתי, ומה גם כי נושא שכל כך איכפת לי. משום כך ניסיתי לשאול בנימוס: מדוע?

"מכיון שזאת שטות אחת גדולה כל מה שכתבת!" השיב האיש, ופיתח מיד תיאור ריה על החינוך, שאמרה בערך כך: ילדים אי-אפשר לגדל בחממה של זכוכית. אם יג"דלו אותם כך, הם יגדלו כרכוכים וחסרי חוט שדרה. מאחר שהוא מספר אפילו בדי"חות בפרצוף רציני, קחתי שזו אחת מ"הלצותיו. אמרתי לו ב"מתיקות: "אתה מה?" "לוצץ. בתור אב לשני ילדים ושלישי בדרך, איך אתה יכול לצחוק על נושא כזה?"

הוא הודיע לי שהוא מתכוון ברצינות למה שאמר. הוא ניסה ל"הסביר לי: א) ששני ילדיו גדלים בצורה בריאה וגברית ולא

אסור! זוהי הצעקה שמשמיעים ההורים, למראה ילדיהם המתפרקים ומוציאים י"מ רצם הרב בין רהי" הבית, עומדים על ראשם, מלכלכים את הקירות או נוגעים בחפצים שבירים. אולם טבעי הוא כי ילדים שאין להם פניה משהלם יתענינו במר"בפניות וחפצי הוריהם. עליהם למצוא לעצמם פורקן ליצר-השובבות והסקרנות הטבעי שלהם.